

15 giờ

Chiều đó mưa. Và tôi biết Sora vẫn còn trinh. Nhưng, tôi vẫn không hôn cô ấy.

1.

Tôi với tay tắt chiếc đèn neon đã đen hết một phần chuôi, quay mặt hỏi Sora:

- Tôi tắt đèn nhé!

- Tùy cậu.

- Nhưng... nếu cậu... chưa muốn, chưa sẵn sàng, thì...?

- Tôi không sao!

Sora vẫn thế, cứng rắn trong từng lời nói. Đèn neon vụt tắt. Căn phòng tối bùng hăm hập nóng. Ngoài trời mới đổ cơn mưa rào, nhanh chóng, vội vã. Cơn mưa dịu mát ngoài đường nhưng chất lên trong căn phòng trọ cái thứ nước men âm ỉ, khó chịu.

Tôi cúi đến chiếc cúc áo thứ hai của Sora thì cảm thấy cơ thể Sora lạnh lạnh dưới đôi tay tôi. Sora đang run. Tôi thì thào:

- Hay là... thôi nhé?

- Tôi đã nói là không có gì mà!

Đột nhiên, cái cảm giác này trở lại với tôi một lần nữa. Tôi đang ôm Sora hay ôm Nhiên? Đây là ai? Nhiên? Sora?

Ngoài trời lại bắt đầu mưa. Lần này không vội vã mà rả rích, liên hồi. Căn phòng không còn hăm hập nóng. Tôi và Sora – chúng tôi làm tình trong bong tối, im lặng và đủ đầy. Sora vẫn còn là trinh nữ.

2.

Tôi và Nhiên đang ngồi trong căn phòng bừa bộn những sách, những giáo trình, giáo án, bản đề cương môn học. Ngoài cửa tối đen lơ mờ. Căn phòng trọ bé tí của tôi chỉ độc nhất cái cửa ra vào, nằm trên tầng 2 của một dãy chung cư xập xệ. Chẳng biết thời tiết trở mùa âm u tối hay những dãy quần áo tầng tầng lớp lớp của vô số những ngôi nhà gia đình treo lên đó. Nhiên đang nhìn tôi một cách say sưa khi tôi cầm trên tay cuốn giáo trình. Tôi giả vờ thế thôi, vì biết, Nhiên đang nhìn tôi. Tôi vui mừng với ý nghĩ ấy.

Hoàn toàn bất ngờ, Nhiên hỏi:

- Anh yêu em nhiều như thế nào?

- Nhiều như những sợi tóc trên đầu anh, được chưa?

- Giá như anh... hói nhỉ? Ha ha

Nhiên cười, mắt sáng bừng. Nhiên không phải người con gái đẹp, nhưng khi em cười đáy mắt em sáng long lanh. Tôi yêu em ở đôi mắt ấy. Nụ hôn đầu tôi chạm vào em là ở đôi mắt chứ chẳng phải đôi môi như người ta vẫn thường làm.

- Nhưng anh không hói. Và nữa, anh rất đẹp trai, mái tóc dày nè, xoắn đều. Để em đếm suốt cuộc đời.

- Vậy thì, em sẽ cắt nát từng sợi tóc của anh. Chẳng mấy chốc anh sẽ chẳng còn sợi tóc nào để yêu em nữa.

Vừa nói, Nhiên vừa sà vào tôi với nụ cười mang vẻ “thâm hiểm”, mắt em vẫn sáng lấp lánh, như thách thức. Tôi biết là em lại bắt đầu “giở trò” để hướng ánh mắt tôi về phía em chứ không phải cuốn giáo trình vô hồn kia.

Và tôi bị hút vào em thật.

Khi em sà vào lòng, mái tóc em quét nhẹ nhàng qua đôi mắt, chiếc mũi và đôi môi tôi. Tóc em dài ngang vai, dịu dàng lắm. Có những sợi tóc mai nhẹ

nhàng ấp ôm cả khuôn mặt tôi. Tôi hít đầy mũi mùi dầu gội em thường dùng, lưu giữ lại trong cuống họng. Tôi nuốt nước miếng đến ực.

Tôi cảm thấy mái tóc mình đang bị em vò nát. Hình như em cắn thật. Kéo em xuống, dịu dàng hôn lên đôi mắt, đôi môi em, và tôi biết mình cần nhiều hơn như thế.

Gió lộng thổi, đập cánh cửa duy nhất của căn phòng sập lại khô khốc. Tôi khô khốc. Nhiên đang nằm dưới vòng tay tôi. Khi tôi cởi đến chiếc cúc áo thứ hai, tôi thấy làn da em trở nên lạnh buốt. Em run. Nhưng lúc đó, tay tôi cứ thế, cứ đi đến hết góc vách này đến góc vách kia trên cơ thể em.

Đó là lần đầu tiên chúng tôi làm tình. Năm đó, tôi học năm thứ ba Đại học, còn em là sinh viên năm nhất.

3.

Rồi tôi mất Nhiên, ngỡ ngàng và như cơn ác mộng. Tôi nhớ, ngày đó, tháng đó, năm đó... Nhiên vẫn đi trên những con phố hanh hao nắng vàng để tới gặp tôi. Tôi nhớ, ngày đó, tháng đó, năm đó... tôi vẫn ôm Nhiên ở bãi cát ẩm ì sóng, em tựa vai tôi hát khe khẽ, khe khẽ.

Ngày nào, tháng nào, năm nào đó... Nhiên để tôi lại giữa cuộc đời không hanh hao nắng, không nồng nàn biển, không êm ái trong lời ca nhẹ nhàng. Nhiên đi như thể em chẳng bỏ lại ai giữa cuộc đời. Nhiên đi khi em cứ ngỡ cuộc sống đã bắt đầu trong tầm tay. Nhiên đi, ngày đó em đi phỏng vấn lần đầu tiên để đi làm. Nhiên đi giữa một màu đỏ. Lênh láng đỏ. Nhiên thích màu đỏ. Nhưng, lênh láng máu.

Nên, tôi ghét màu đỏ. Màu đỏ là Nhiên, Nhiên là đỏ. Tôi ghét cả những ly rượu vang mang màu đỏ máu. Tôi ghét những cô gái sơn móng tay màu đỏ, đi giày đỏ, mặc đầm đỏ. Tôi ghét cả những đám cưới chỉ toàn đỏ là đỏ. Trước đây, Nhiên đã từng nói: “Ngày chúng ta cưới nhau, chỉ có màu đỏ thôi, anh nhé!”. Tôi đã cười xoa ôm Nhiên vào lòng: “Ừ, sẽ là màu đỏ của em!”

4.

Khi Nhiên đi, tôi đã đi làm được 2 năm trong một công ty nước ngoài có tiếng. Tôi trẻ trung, năng nổ và khá tài năng. Những ý kiến của tôi được sếp ghi nhận, những bản hợp đồng tôi mang về ngày càng nhiều. Nhưng thôi, Nhiên đi, tôi bỏ hết. Tôi sắp xếp lại đời mình để quên Nhiên.

Tôi tự già cỗi đi trong ký ức đời mình. Tôi uống để quên say Nhiên, quên say cuộc tình của chúng tôi. Nhưng Nhiên vẫn ở đấy, hiện hữu. Tôi đưa mình vào vòng lắc, sa đoạ đời mình. Những cuộc làm tình vội vã sau cánh gà đèn mờ quán bar, những căn phòng trọ ẩm thấp ngập ngụa mùi tình dục. Thế mà, giữa cái chốn ấy, Nhiên vẫn ở trong tôi. Tôi bắt đầu tự nản với chính mình.

5.

Tôi đi học lớp nhiếp ảnh để ghi lại những khoảnh khắc đời mình và cũng để có thời gian vùi đầu vào những thứ quên Nhiên. Đây là khoảng gần 1 năm sau khi Nhiên mất. Tôi gặp Sora ở đó.

Sora đối lập với Nhiên. Sora không có mái tóc dài dịu dàng mà là mái tóc ngắn vàng xoăn. Sora không có ánh mắt biết cười nhưng mắt Sora to và tròn. Những sợi lông mi không dài nên chẳng có sức quyến rũ. Sora không thích màu đỏ. Sora chỉ thích áo kẻ caro, quần jean bụi và giày thể thao. Sora mạnh mẽ, quyết đoán.

Tôi không yêu Sora. Chỉ là chúng tôi thường ngồi cạnh nhau trong lớp học, rồi cùng nhau café đen – đá – không đường nơi một góc café Bệt. Chúng tôi truyện trò với nhau về đủ thứ: về nhiếp ảnh, về tình yêu... Có một bí mật của tôi mà chỉ Sora biết: Từ khi mất Nhiên, tôi chưa từng hôn môi một người đàn bà thứ hai nào nữa, ngay cả khi tôi làm tình điên loạn nơi góc phòng, nơi bàn ghế xô ngã vào nhau.

Vậy mà, tôi chẳng biết gì về Sora, cũng như Sora chẳng biết gì về tôi. Chẳng biết người kia đang làm gì, nhà ở đâu... chỉ là những tâm sự của nhau, nói nhau nghe. Tôi thậm chí còn không biết tên thật của Sora, không biết tuổi. Chắc Sora cũng ngang tuổi tôi hoặc lớn/bé hơn 1 hoặc 2 tuổi gì đó. Khi tôi hỏi: “Cậu tên gì?”, Sora nói: “Cậu cứ gọi tôi là Sora”. Hình như là tên một loài hoa gì đấy của xứ Mặt trời mọc. Thôi, quan tâm làm gì. Sora cũng từng yêu một người, tình yêu ấy nhạt nhoà lắm. Người ấy nói Sora không nữ tính, bỏ Sora đi. Cũng chẳng nhớ thương gì nhiều. Sora mạnh mẽ mà.

6.

Buổi sáng, tôi lười biếng quờ tay qua bên cạnh. Sora đã biến mất. Tôi không bất ngờ. “Chắc cô ấy ngượng ngừng chi đây”, tôi nhoẻn cười trước cái ý nghĩ ấy.

Trên bàn, tờ giấy viết vội: “Tôi cần thay đổi, và cậu đã giúp tôi. Tôi đi đây!” Trời, cái gì đây chứ?!? Tôi có cảm giác mình đang bị phản bội, là kẻ “được trao” chứ không phải “đã trao”. Tôi giận Sora khi ý nghĩ ấy vụt qua đầu. “Cô ta đang ban phát cho mình sao?”. Tôi vò nát tờ giấy, bấm liên hồi một số điện thoại. Này, nghe đi chứ, nghe đi. Chẳng có ai. Đầu dây bên kia tút dài những tiếng vô hồn. Tôi cầm điện thoại ném mạnh vào tường, bụp, rơi xuống. Hất mạnh tay trên mặt bàn, ly nước rơi xuống, vỡ tan. Đã không còn giọt nước nào.

Từ khi tôi và Sora tốt nghiệp khoá nhiếp ảnh, Sora đi khắp nơi, miền nào cũng đặt chân đến. Tôi, kẻ có những đau khổ khó vượt qua được sau cái chết của Nhiên, lại chẳng đi đâu. Tôi ở lại làm một photographer cho những tạp chí chuyên về phái đẹp. Sau mỗi chuyến Sora trở về, chúng tôi lại trò chuyện về những thứ không đầu không cuối. Sau những câu chuyện, Sora bao giờ cũng khẳng định: “Sau này những bức hình của tôi sẽ làm cho cậu phải hối hận vì không đi. Tôi chẳng cần blend màu hay xài photoshop gì sất, những bức hình sẽ thật như chính nó. Chẳng phải như cậu, chỉ có những em chân dài, nụ cười làm như hồn nhiên ngây thơ lắm, nhưng ai biết đã qua biết bao nhiêu tay sát gái rồi”.

Mà Sora nói đúng thật. Tôi cũng là một tay “sát gái” lầy lùng của những kẻ nhiếp ảnh nhưng không coi nhiếp ảnh là “nghề”. Sau những ánh đèn flash của phòng chụp hình, tôi cũng từng vội vã làm tình với mấy cô người mẫu. À không, phải nhiều hơn con số hàng chục ấy chứ. Chính tôi cũng không nhớ rõ. Thế là, bây giờ ngoài những cuộc tình một đêm, vài giờ ở bar, khách sạn, tôi lại có thêm những cuộc tình vài chục phút ở phòng chụp hình. Ha ha.

Vậy mà, tôi lại nhớ cái hôm qua Sora đến căn phòng ẩm mốc, cũ xì của tôi với bề bộn đủ thứ. Đây chẳng phải căn phòng thời sinh viên mà tôi đã cùng Nhiên ôm ấp, xây đắp những tương lai cho hai đứa. Nếu tôi vẫn ở nơi đó,

chắc hẳn đã tự tử trước khi căn phòng trở nên meo mốc hơn. Chuyển từ nơi cũ xì này qua nơi cũ xì khác, cũng chẳng có gì thay đổi lắm. Phòng này có vẻ khá hơn, có thêm một chiếc cửa sổ nhìn ra ngoài trời đồng đánh lúc nắng lúc mưa. Chúng tôi lại ngồi nói chuyện với nhau trong hơi nóng của những điều nicotin mà cả hai đưa cùng nhau đốt. Vòng vòng khói thuốc. Bất ngờ, Sora nói:

- Tôi cần thay đổi.
- Là thay đổi gì?
- Chúng ta làm tình đi!
- Nhưng cậu đâu yêu tôi. Tôi cũng đâu yêu cậu.
- Là làm tình thôi mà. Cậu đã làm tình với biết bao nhiêu người cậu không yêu?
- Ủ, ơ, mà cậu muốn thế thật hả?
- Là thật.

Chiều đó mưa. Và tôi biết Sora vẫn còn trinh. Nhưng, tôi vẫn không hôn cô ấy.

7.

Sau những ngày Sora đi, tôi vẫn còn giận vì có cảm giác mình như một thứ đồ chơi, như cục rubic để cô ta xoay đủ hướng. Tôi vẫn có những cuộc tình một đêm, một giờ, vài chục phút. Nhưng lâu dần, tôi thấy chán. Và tôi bắt đầu nhớ Sora. Nhớ tỉ mỉ như từng sợi lông trên cánh tay của thằng đàn ông 26 tuổi.

8.

Hạnh hao nắng sáng. Sora gọi cho tôi: “Chỗ cũ nhé!”

Chúng tôi lại ngồi bên nhau ở một góc café Bệt. Không có ghế đá, cứ thế ngồi bệt xuống một góc cỏ. Tôi vẫn gọi một ly đen – đá – không đường. Lạ. Lần này Sora gọi một ly café sữa đá. Tôi đã không còn giận hờn gì Sora nữa, tôi đâu còn là đứa trẻ nít?!?

- Sao không phải đen – đá?

- “Vị” đòi đắng quá cho thêm chút ngọt.

- Sau đêm đó, cậu đi đâu?

- Lên Tây Nguyên.

- Làm gì?

- Chụp hình. Cậu nghĩ tôi lên đó làm gì nữa chứ? Bắt một anh trai bản để cưới làm chồng sao? Ha ha.

Sora cười. Nắng lấp lánh trên những cọng cỏ. Cười sáng khoái. Lâu lắm tôi mới thấy một tiếng cười đẹp đến thế. Không gượng gạo, không ngại ngùng, không mím chi.

- Khi nào thì cậu dừng lại?

- Khi có người cầm tay tôi và nói đừng đi nữa.

9.

Tôi suy nghĩ về câu nói của Sora hết cả ngày hôm đó. Tôi thực sự nhớ, nhớ đến quay quắt cái hình ảnh Sora cười. Tôi sẽ nắm tay em lại, không cho em đi nữa. Tối, tôi như đứa trẻ rụt rè lần đầu biết yêu, không dám gọi điện, tôi nhắn tin: “Ngày mai, tôi sẽ nắm tay cậu và không để cậu đi nữa. Vậy nhé!”. Tin nhắn reply ngay tức thời: “Tôi cho cậu đến đúng 15 giờ ngày mai, không hơn. Café Bệt”.

Ngày hôm đó, ngày tôi định nắm tay Sora và không để em đi nữa, tôi sẽ đặt lên môi em nụ hôn, cái nụ hôn mà tôi cố giữ riêng cho Nhiên như một món quà. Tôi sẽ không keo kiệt nụ hôn ấy nữa. Tôi sẽ làm như thế. Nhất định. Nhưng, ngày hôm đó, công việc dày đến nỗi tôi chẳng có thời gian để thờ. Tôi xoay như chong chóng. Tôi đang phải chụp hình cho con bé người mẫu chân dài mà có lần đã tỉ tê với tôi, để khi tay tôi ôm vòng eo, môi cắn nhẹ vào vành tai thì đã thờ hồn hên đầy nhục dục. Tôi chán hẳn, chỉ thì thầm: “Anh không muốn!”. Lần đó là sau những ngày tháng nhớ Sora dài đằng dặc. Hôm nay lại chụp hình. Ngoại cảnh giữa thênh thang nắng gió, thênh thang đường. Con bé người mẫu cũng là con búp bê xinh đẹp không có một tí chút nơ – ron thông minh. Tôi vô cảm nháy từng góc hình, từng ánh sáng, thế là đủ.

Đột nhiên, tôi thấy mình loạng choạng. Mảng trời xanh trên đầu tối dần, tối dần.

Khi tôi tỉnh dậy, xung quanh trắng toát. Tôi đủ tỉnh táo để biết đây là bệnh viện. Có tiếng nói ồn ào xung quanh.. Hình như một chiếc xe máy của lũ choai choai chạy tốc độ cao đâm thẳng vào tôi khi tôi đứng chính từng góc ảnh.

Đồng hồ bệnh viện điểm 15 giờ 28 phút.

P/S: Tôi thực sự nhớ em, Sora à!